

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ

(Ενδεικτικές Απαντήσεις)
ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΔΙΔΑΓΜΕΝΟΥ

Α. (Σωκράτης): Δικό μας λοιπόν έργο, είπα εγώ, των ιδρυτών της πολιτείας, (είναι) να αναγκάσουμε τις εξαιρετικές φύσεις (ή τα ξεχωριστά πνεύματα) να φτάσουν στο μάθημα που προηγουμένως είπαμε ότι είναι το ανώτερο, δηλαδή και να δουν το αγαθό και να ανεβούν εκείνον τον ανηφορικό δρόμο, και, αφού ανεβούν και δουν αρκετά (το αγαθό), να μην τους επιτρέπουμε αυτό που τώρα (τους) επιτρέπεται.

(Γλαύκων): Και ποιο είναι αυτό;

(Σωκράτης): Το να μένουν συνεχώς εκεί ψηλά, είπα εγώ, και να μη θέλουν πάλι να κατεβαίνουν κοντά σε εκείνους τους δεσμώτες, ούτε να παίρνουν μερίδιο από τους κόπους και τις τιμές εκείνων, είτε είναι πιο ταπεινές (ή ταπεινότερες), είτε μεγαλύτερης σημασίας.

Γλαύκων): Έπειτα (:Μα πώς; Τι είπες;), είπε, θα αδικήσουμε αυτούς και θα τους κάνουμε να ζουν χειρότερα, ενώ είναι δυνατόν σ' αυτούς (να ζουν) καλύτερα;

Β.1. Ο φιλόσοφος προκειμένου να παρουσιάσει το αγαθό και την πορεία που πρέπει να ακολουθήσει κάποιος για να το κατακτήσει, χρησιμοποιεί τις ακόλουθες φράσεις: «άφικέσθαι πρὸς τὸ μάθημα ὃ ἐν τῷ πρόσθεν ἔφαμεν εἶναι μέγιστον», «ιδεῖν τε τὸ ἀγαθὸν» και «ἀναβῆναι ἐκείνην τὴν ἀνάβασιν».

Πιο συγκεκριμένα:

α) **«άφικέσθαι πρὸς τὸ μάθημα ὃ ἐν τῷ πρόσθεν ἔφαμεν εἶναι μέγιστον»:**

Η λέξη **άφικέσθαι** δηλώνει την **άφιξη** στον κόσμο των ιδεών, του Ἡλίου και του φωτός. Η ιδέα του αγαθού χαρακτηρίζεται μέγιστον μάθημα για τους ανθρώπους. Αυτό το μάθημα πρέπει να διδαχθούν οι άνθρωποι και κυρίως όσοι θέλουν να κυβερνήσουν μία πολιτεία. Με τον όρο «μέγιστον μάθημα» ο Πλάτων εννοεί τη θέαση της ιδέας του αγαθού, την ύψιστη γνώση, που τελικά συμπίπτει με το αγαθό, καθώς ο Πλάτωνας υποστηρίζει μια νοησιαρχική ηθική, δηλαδή θεωρεί ότι η γνώση της αλήθειας δεν μπορεί παρά να οδηγεί κατά αναγκαιότητα σε ηθική πράξη, στην πραγμάτωση του αγαθού. Σύμφωνα με το σχόλιο του σχολικού βιβλίου, ο Πλάτωνας δεν δίνει μια σαφή ερμηνεία για τον όρο **άγαθόν** που είναι από τους βασικότερους στο φιλοσοφικό του σύστημα παρά αρκείται σε ορισμένους υπαινιγμούς. Αγαθόν πάντως είναι α) το εἶναι και ό,τι διατηρεί το εἶναι· β) η τάξη, ο κόσμος και η ενότητα που διαπερνά και συνέχει την πολλαπλότητα· γ) ό,τι παρέχει την αλήθεια και την επιστήμη (Πολ. 509α). Η έκφραση αυτό τὸ ἀγαθὸν φαίνεται να δηλώνει την ύψιστη αρχή και την πηγή του όντος και της γνώσης, βλ. Πολιτεία 508e: «Τοῦτο τοίνυν τὸ τὴν ἀλήθειαν παρέχον τοῖς γινωσκομένοις καὶ τῷ γινώσκοντι τὴν δύναμιν ἀποδιδὸν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ιδέαν φάθι εἶναι». Πάντως ήδη στην αρχαιότητα το Πλάτωνος **άγαθόν** ήταν παροιμακί έκφραση για κάτι το ασαφές και σκοτεινό.

β) **«ιδεῖν τε τὸ ἀγαθὸν»:**

Το αγαθό μπορεί να προσεγγιστεί και να το θεαθεί ο άνθρωπος, όχι βέβαια με τις αισθήσεις, αλλά με την καθαρή νόηση. Το απαρέμφατο **ιδεῖν** δηλώνει τη θέαση του αγαθού και τελικά την προσέγγιση. Αξίζει να σημειωθεί ότι σύμφωνα με το σχόλιο του σχολικού βιβλίου το απαρέμφατο **ιδεῖν** εξαρτάται από το **ἀναγκάσαι** και επεξηγεί το **άφικέσθαι**.

γ) **«ἀναβῆναι ἐκείνην τὴν ἀνάβασιν»:**

Η πορεία για την κατάκτησή του αγαθού είναι δύσκολη και επίπονη (χαρακτηρίζεται με τους όρους **ἀναβῆναι, ἀνάβασιν**). Η **ἀνάβαση** είναι πάντοτε κοπιώδης, η **κατάβαση** είναι εύκολη, αν και σε αυτή την περίπτωση ελλοχεύουν κίνδυνοι. Η **ἀνάβαση**, όμως, για την κατάκτηση μιας υψηλής ιδέας είναι ακόμη δυσκολότερη. Γιατί προϋποθέτει φυσικές αρετές, δυνατότητες, δηλαδή, και χαρακτηριστικά που κληρονομεί ο άνθρωπος από τη φύση, αλλά και προσωπικό αγώνα, επιμονή και προσήλωση στην ιδέα αυτή. Πολύ συχνά στον Πλάτωνα λέξεις που σημαίνουν το **ἄνω** και την **ἀνάβαση** χρησιμοποιούνται μεταφορικά για την παιδεία και τα αγαθά που αυτή προσφέρει.

Από τα παραπάνω, λοιπόν, γίνεται αντιληπτό ότι για τον Πλάτωνα η έννοια του «αγαθού» ήταν καθοριστικής σημασίας, γιατί μόνον όποιος το θεαθεί είναι ικανός να ασκήσει τη διακυβέρνηση στην ιδεώδη Πολιτεία.

B.2.α. Σύμφωνα με το χωρίο που δίνεται, ο Σωκράτης αναφέρει ότι ο σκοπός του νόμου, τον οποίο προσωποποιεί, είναι η ευδαιμονία όλης της πόλης και όχι μόνο μίας συγκεκριμένης κοινωνικής ομάδας («έν ὅλη τῇ πόλει τοῦτο μηχανᾶται ἐγγενέσθαι»). Ο φιλόσοφος εκφράζει μία κοινωνιοκεντρική-ολιστική αντίληψη περί δικαίου, θεωρώντας δίκαιο τον ηθικό εξαναγκασμό των φιλοσόφων, καθώς προβάλλει το γενικό καλό της πολιτικά οργανωμένης κοινότητας ως αγαθό που επιβάλλεται από τον νόμο.

β) Ο νόμος προσπαθεί να επιτύχει τον σκοπό του μέσω των τριών λειτουργιών του:

• **«συναρμόττων τοὺς πολίτας πειθοῖ τε καὶ ἀνάγκη»:**

Ο φιλόσοφος στο σημείο αυτό τονίζει την κοινωνική λειτουργία του νόμου, καθώς στόχος του είναι η επίτευξη της κοινωνικής συναρμογής των πολιτών. Ο Πλάτωνας συχνά κάνει λόγο για την αναγκαιότητα της αρμονίας τόσο στα μέρη της ψυχής, με την υποταγή του κατώτερου μέρους στο ανώτερο (το «ἐπιθυμητικόν» πρέπει να υποτάσσεται στο «θυμοειδές» και το τελευταίο στο «λογιστικόν»), όσο και στις σχέσεις των πολιτών μεταξύ τους. Έτσι, λοιπόν, θα οδηγηθούν οι πολίτες στη δικαιοσύνη, στην ομαλή συμβίωση μέσα στην πόλη και κατ' επέκταση στην ευδαιμονία. Παρόλα αυτά, είναι ενδεχόμενο, κάποιος πολίτης είτε από φιλαυτία, είτε από ματαιοδοξία, είτε από αδυναμία κρίσης, να αρχίσει να πολυπραγμαίνει και να ξεφεύγει από τα όρια που του έχουν τεθεί. Στην περίπτωση αυτή κρίνεται αναγκαίο να συμμορφωθεί προς τις υποδείξεις του εμπειρότερου, του σοφότερου, του σωφρονέστερου.

Σ' αυτό το σημείο είναι σκόπιμο να αναφερθούμε και στον ρόλο που διαδραματίζει η πειθώ και η βία («πειθοῖ τε καὶ ἀνάγκη»). Ο νόμος εναρμονίζει τους πολίτες χρησιμοποιώντας την πειθώ, την εκούσια, δηλαδή, υπακοή των πολιτών στις επιταγές του, και τον εξαναγκασμό, δηλαδή τη δύναμη των κυρώσεων που διαθέτει. Με την πειθώ, με τη χρήση, δηλαδή, λογικών επιχειρημάτων, την προβολή υγιών προτύπων και με την παιδεία οφείλουν οι πολίτες να συνειδητοποιήσουν τον κοινωνικό τους ρόλο, να παραμερίσουν το προσωπικό τους συμφέρον και να προσφέρουν αλληλοβοηθούμενοι ό,τι είναι δυνατόν στην πολιτεία. Η μέθοδος αυτή απευθύνεται κυρίως στους πεπαιδευμένους πολίτες. Στους ανυπάκουους πολίτες επιβάλλεται η βία. Πρόκειται για τον καταναγκασμό που ορίζεται από τον νόμο και δεν επιβάλλεται τυραννικά, αυταρχικά. Η μέθοδος αυτή απευθύνεται, κυρίως, στον «ἄπειρον παιδείας ὄχλον», στον οποίο ο φιλόσοφος-νομοθέτης την εφαρμόζει, αλλά επιβάλλει και στους πολίτες, αν εκείνοι πολυπραγμανούν, καταναγκαστικά, υποχρεωτικά μέτρα για τη συμμόρφωσή τους στο πνεύμα της δικαιοσύνης, όπως και στους πεπαιδευμένους, που δεν έχουν συνειδηθεί με την πειθώ, και στους άρχοντες, που είναι υποχρεωμένοι να ζουν με λιτότητα και ευσυνειδησία, ώστε να εκλείψει η διαφθορά από τον δημόσιο βίο.

• **«ποιῶν μεταδιδόναι ... ὠφελεῖν»:**

Ο φιλόσοφος αναφέρεται στην οικονομική λειτουργία του νόμου, ο οποίος μέσω του καταμερισμού της εργασίας οδηγεί στην επίτευξη της αυτάρκειας. Οι εργασίες κατανέμονται σε κάθε πολίτη με βάση τις ικανότητές του, ώστε ο καθένας να στρέφει την προσοχή του όχι μόνο στην ικανοποίηση των δικών του αναγκών, αλλά και στις ανάγκες των συμπολιτών του, με στόχο το κοινό όφελος και την ευδαιμονία («μεταδιδόναι ἀλλήλοις τῆς ὠφελίας ἦν ἂν ἕκαστοι τὸ κοινὸν δυνατοὶ ὧσιν ὠφελεῖν»). Έτσι, μεταξύ των πολιτών καλλιεργούνται σχέσεις συνεργασίας, αλληλοβοήθειας, αλληλοπροσφοράς και αλληλεγγύης.

• **«καὶ αὐτὸς ἐμποῶν ... ἐπὶ τὸν σύνδεσμον τῆς πόλεως» :**

Στο σημείο αυτό ο φιλόσοφος επισημαίνει την παιδαγωγική και πολιτική λειτουργία του νόμου, ο οποίος έχει χρέος να διαπλάθει ανθρώπους ικανούς και άξιους να διατηρούν την πολιτική συναρμογή ολόκληρης της πόλης. Για να γίνει αυτό, χρειάζεται ο νόμος από τη μια να περιορίσει την ατομική επιθυμία, ώστε να τιθασευτεί η βούληση από τον Λόγο, και από την άλλη να κατευθύνει την πολιτική κοινωνικοποίηση των ανθρώπων. Συνεπώς, ο νόμος υπηρετεί τον τελικό σκοπό της ευδαιμονίας του συνόλου, επιχειρώντας να υπαγάγει την ατομική επιθυμία στην αναγκαιότητα της κοινωνικής συναρμογής και της πολιτικής ευταξίας. Προς αυτή την κατεύθυνση ο νόμος καλλιεργεί την κοινωνικότητα και ακόμη περισσότερο αναδεικνύει τους αγαθούς πολίτες σε πολιτικούς ηγέτες που επιφορτίζονται με τη διατήρηση της συνοχής της πόλης. Τέλος, ο νόμος θέτει όρια και περιορισμούς στη συμπεριφορά των πολιτών, αλλά και των φιλοσόφων-βασιλέων, ώστε να μην παρεκτρέπονται και διαταράσσουν τη συνοχή της πόλης.

B.3.

1. Κέφαλο.

2. τον χόρο.

3. εκδιώχθηκε κακήν κακώς από το νησί.
4. επωμίζονται στρατιωτικά και διοικητικά καθήκοντα.
5. την Τυραννίδα.

B.4. α.

ἀφικέσθαι: **ανικανοποίητος**

εἶπον: **ρήμα**

ιδεῖν: **ιδέα**

μεταδιδόναι: **παράδοση**

Σημείωση: Η λέξη που περισσεύει είναι : αφαιρετικός.

B.4.β.

- Σε μία εποχή στην οποία κυριαρχεί ο υλικός ευδαιμονισμός, θα ήταν συνετό να συνειδητοποιήσουν οι άνθρωποι ότι τα υλικά **αγαθά** δεν οδηγούν στην ευτυχία. Η λέξη ἀγαθόν στο κείμενο χρησιμοποιείται ως φιλοσοφικός όρος του Πλάτωνα (πλατωνική Ιδέα).
- Οι σύγχρονες μονάδες ανακουφιστικής αγωγής απαλύνουν τον σωματικό **πόνο** πολλών ασθενών. Η λέξη πόνων στο κείμενο χρησιμοποιείται με την έννοια του κόπου.
- Η συζήτηση περί ανάληψης ευθυνών, εξαιτίας της ευθυνοφοβίας ορισμένων, οδήγησε σε έναν **φαύλο** κύκλο σχετικά με τις αρμοδιότητες συγκεκριμένων στελεχών. Η λέξη φαυλότεραι χρησιμοποιείται στο κείμενο με την έννοια: πιο ταπεινές.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΔΙΔΑΚΤΟΥ

Γ1. Η ρητορική είναι ανάλογη με τη διαλεκτική· γιατί και οι δύο ασχολούνται με τέτοιου είδους θέματα τα οποία, κατά κάποιον τρόπο, αποτελούν μέρος των γνώσεων όλων γενικά (των ανθρώπων) και δεν ανήκουν σε μια διακριτή επιστήμη. Γι' αυτό και όλοι, κατά κάποιο τρόπο, μετέχουν και στις δύο (ασκούν και τη μία και την άλλη)· όλοι (οι άνθρωποι) πράγματι, ως ένα βαθμό, επιχειρούν και να ελέγχουν (να κριτικάρουν) και να υποστηρίζουν ένα επιχείρημα και να υπερασπίζονται τον εαυτό τους και να γίνονται κατήγοροι. Από τους πολλούς λοιπόν κάποιοι τυχαία πράττουν αυτά, και άλλοι από συνήθεια ως αποτέλεσμα άσκησης (πράττουν αυτά).Επειδή όμως ενδέχεται (να συμβαίνουν) και τα δύο (είναι και οι δύο τρόποι δυνατοί), είναι φανερό ότι τα πράγματα αυτά θα μπορούσαν (μπορούν) να γίνουν και με μέθοδο· γι'αυτό το λόγο είναι δυνατόν να αναλογιστούμε για ποιο λόγο πράγματι κάποιοι πετυχαίνουν από συνήθεια και άλλοι τυχαία. Όλοι τότε θα μπορούσαν να συμφωνήσουν ότι αυτού του είδους η διερεύνηση είναι έργο τέχνης.

Γ2 α άφωρίσθη

ὑπόσχες

πλείσταις

δρώντων

Γ2 β τά δέ τοιαῦτα ἤδη πᾶς ἂν ὁμολογήσαι/-σειε τεχνῶν ἔργα εἶναι.

Γ3 α τῆ διαλεκτικῆ: ετερόπρωτος ονοματικός προσδιορισμός ως δοτική αντικειμενική από το επίθετο αντίστροφος

ἐξετάζειν: τελικό απαρέμφατο ως αντικείμενο του προσωπικού ρήματος

ἐγχειροῦσιν, σε σχέση ταυτοπροσωπίας (εννοείται

υποκείμενο ρήματος και απαρεμφάτου οὔτοι)

θεωρεῖν: τελικό απαρέμφατο ως υποκείμενο του απρόσωπου ρήματος

ἐνδέχεται (αναγκαστική ετεροπροσωπία, εννοείται

υποκείμενο απαρεμφάτου ἡμᾶς)

ἔργον: απλό κατηγορούμενο που αποδίδεται στο υποκείμενο του

απαρεμφάτου τό τοιοῦτον μέσω του συνδετικού ρηματικού

τύπου εἶναι

Γ3 β Δευτερεύουσα επιρρηματική αιτιολογική πρόταση, κρίσεως, καταφατική. Εισάγεται με τον αιτιολογικό σύνδεσμο *έπει*. Εκφέρεται με οριστική γιατί δηλώνει αντικειμενική/πραγματική αιτία, συγκεκριμένα εκφέρεται με χρόνο ενεστώτα γιατί αναφέρεται στο παρόν.

Γ3 γ τῶν μέν πολλῶν: ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός ως γενική διαιρετική στο οὐ μέν.

εἰκῆ: δοτικοφανές επίρρημα ως επιρρηματικός προσδιορισμός του τρόπου που προσδιορίζει το ῥήμα δρῶσιν.

ταῦτα: σύστοιχο αντικείμενο του ῥήματος δρῶσιν.

διὰ συνήθειαν: εμπρόθετος επιρρηματικός προσδιορισμός της αιτίας που προσδιορίζει το εννοούμενο ῥήμα δρῶσι(ν)